

Συντρόφισσες και σύντροφοι , φίλες και φίλοι.

Για τέταρτη συνεχή χρονιά τιμάμε σε αυτό τον χώρο τον ηρωικό αγώνα του ΔΣΕ, τους μαχητές και τις μαχήτριες. Κάθε χρόνο γίνεται προσπάθεια το μουσείο να εμπλουτίζεται, να γίνεται όλο και περισσότερο σταθμός γνώσης ειδικά για τη νέα γενιά. Για τη συνολική βοήθεια και προσφορά του για τη λειτουργία του μουσείου, τη διοργάνωση των εκδηλώσεων και συνολικότερα θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τον σύντροφο Τάκη Σδούκο που ανταποκρίνεται σε ότι ζητάει η οργάνωση, φροντίζει για το χώρο έχει συνεχή έγνοια, είναι η φωνή του κόμματος στα χωριά της περιοχής. Επίσης θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε θερμά τον σύντροφο Κώστα Ζούνη και τη συντρόφισσα Αφροδίτη που είναι πραγματικοί φύλακες του μουσείου και του χώρου συνολικά. Ακούραστα φροντίζουν για την καθαριότητα, φροντίζουν και περιποιούνται τον εξωτερικό χώρο, συμβάλουν να γίνεται ομορφότερος κάθε χρονιά που περνά.

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Οι συγκλονιστικές μαρτυρίες των συντρόφων που μόλις ακούσαμε είναι το πιο ισχυρό αποδεικτικό στοιχείο για το μεγαλείο του ΔΣΕ. Τιμάμε όλους αυτούς τους μαχητές και τις μαχήτριες και ειδικά από τα χωριά της περιοχής μας. Ο αγώνας τους για να σωθούν τα παιδιά αναδεικνύει ταυτόχρονα και την ανωτερότητα του χαρακτήρα του σοσιαλισμού. Ενός συστήματος που από το dna του έχει μέσα του την διεθνιστική αλληλεγγύη, την ατελείωτη, ακούραστη πάλη για να ικανοποιούνται οι λαϊκές ανάγκες.

Με αυτή την εκδήλωση δεν επιδιώκουμε να εξαντλήσουμε ένα ιδιαίτερο, πολύπλευρο και σύνθετο κομμάτι της ιστορίας του ΔΣΕ και του κόμματος. Έχουμε όμως χρέος να γίνει γνωστό στην νέα γενιά και να αντικρουστεί ο αντικομμουνισμός που αξιοποιεί και το συγκεκριμένο θέμα της διάσωσης και αποστολής των παιδιών στις Λαϊκές Δημοκρατίες, για να χτυπήσει και σήμερα το κόμμα. Απαιτείται και αξίζει να γίνει, ολόπλευρη, βαθύτερη και εκτενέστερη μελέτη γύρω από αυτό τον άθλο του ΔΣΕ και των σοσιαλιστικών χωρών. Να συγκεντρωθεί περισσότερο υλικό από όλα τα αρχεία αλλά και από τα ίδια τα παιδιά. Γι αυτό και από αυτό το βήμα κάνουμε κάλεσμα σε όσους έχουν σχετικό υλικό αρχειακό, έγγραφα, φωτογραφίες να συμβάλουν στην ακόμη καλύτερη συγκέντρωση και μελέτη του υλικού.

Μπορούν να φωτιστούν σημαντικές και ιδιαίτερες πλευρές του θέματος όπως για τη ζωή των παιδιών και της νεολαίας στον εμφύλιο, την πολύπλευρη συμβολή τους στον αγώνα του ΔΣΕ, αλλά και πλευρές όπως οι ιδιαιτερότητες της ζωής στις σοσιαλιστικές χώρες, αφού δεν ήταν σε όλες τις χώρες οι ίδιες συνθήκες ή η πείρα από τη συνεργασία των ελληνικών κομματικών οργανώσεων και των κρατικών αρχών των σοσιαλιστικών χωρών, σε ότι αφορά την οργάνωση της ζωής των παιδιών και των προσφύγων, την προσπάθεια προσαρμογής της ελληνικής εκπαίδευσης στα σοσιαλιστικά πρότυπα και άλλες σημαντικές πλευρές.

Γύρω βεβαίως από το ΔΣΕ υπήρχε και υπάρχει μεγάλη προσπάθεια επίθεσης από την αστική τάξη στο κόμμα. Αυτές τις μέρες καθόλου τυχαία φασίστες απόστρατοι διοργανώνουν αντικομμουνιστική εκδήλωση εδώ στο Γράμμο και στο Βίτσι, με επίσημη συμμετοχή εκπροσώπου της κυβέρνησης. Πριν λίγες εβδομάδες οι νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ επιδίωξαν με εναλλακτικό

κάμπινγκ στο Γράμμο να ξεπλύνουν τις αμαρτίες του κόμματος τους, από το γεγονός ότι δεν χάνει ευκαιρία να κάνει τεμενάδες στον αμερικανοΝΑΤΟϊκό ιμπεριαλισμό που βομβάρδισε αλύπητα, 70 χρόνια πριν, χιλιάδες μαχητές και μαχήτριες του ΔΣΕ στον Γράμμο, έχει διασύρει έννοιες, όπως «αγώνας», «αλληλεγγύη», «ελπίδα», έννοιες δηλαδή ταυτόσημες με τον ΔΣΕ, συγκυβερνώντας με ακροδεξιούς, είναι το κόμμα που συγκροτήθηκε από τους πολιτικούς απογόνους εκείνου του ρεύματος στην Ελλάδα που αναθεμάτισαν τον δίκαιο, μεγαλειώδη αγώνα του ΔΣΕ,

Η διάσωση των παιδιών από τον ΔΣΕ με την αποστολή τους στις σοσιαλιστικές χώρες αποτελεί ένα ακόμη από τα αγαπημένα θέματα της αντικομμουνιστικής προπαγάνδας στη χώρα μας. Αναπαράγεται και σήμερα σε ομιλίες, εκδόσεις, ντοκιμαντέρ και site στο διαδίκτυο, η ωμη αντικομμουνιστική προπαγάνδα της εποχή του εμφυλίου που ταιριάζει γάντι με την επίσημη αντικομμουνιστική προπαγάνδα της ΕΕ. Δηλαδή παρουσιάζεται ο κομμουνισμός και οι κομμουνιστές ως εγκληματίες, οπαδοί του ολοκληρωτισμού, ο κομμουνισμός ταυτίζεται με τον φασισμό- η γνωστή θεωρία των άκρων. Σε αυτή την αστική προπαγάνδα η διάσωση των παιδιών από το ΔΣΕ και η αποστολή τους στις σοσιαλιστικές χώρες ήταν παιδομάζωμα, αρπαγή των παιδιών από τις μάνες τους χωρίς τη θέληση τους. Ήταν σχέδιο για να εκπαιδευτούν τα παιδιά αυτά να γίνουν γενίτσαροι και να επιστρέψουν στην Ελλάδα ως κατακτητές. Η ζωή των παιδιών στις σοσιαλιστικές χώρες παρουσιάζοντας ως φρικιαστική, με κακοποίηση των παιδιών, στέρηση στροφής κ.α.

Υπάρχει βέβαια και η προπαγάνδα που κρατάει ίσες αποστάσεις ανάμεσα στα δύο ταξικά στρατόπεδα και μιλάει για εγκλήματα και βία απέναντι στα παιδιά από όλες τις πλευρές στον εμφύλιο και συνδεδεμένο με αυτό ακολουθεί η προπαγάνδα της εθνικής ομοψυχίας και συμφιλίωσης, που λέει ότι αυτά τα γεγονότα πρέπει να ξεχαστούν, όλοι είμαστε έλληνες και αδέρφια, πρέπει να είμαστε ενωμένοι

Όμως τα γεγονότα και τα πρόσωπα δεν μπορούν να ειπωθούν και να αξιολογηθούν γενικά και έξω από το ιστορικό τους πλαίσιο. Στη συγκεκριμένη περίπτωση πρέπει να κριθούν σε σύνδεση με τις αιτίες του εμφυλίου και γενικά του πολέμου, τις αιτίες που ανάγκασαν τον ΔΣΕ, τους γονείς να αποχωριστούν τα παιδιά τους. Η ιστορική αλήθεια δεν μπορεί να περιορίζεται μόνο στο συναισθηματικό στοιχείο, που φυσικά σε τέτοιες περιπτώσεις είναι πολύ έντονο αντικειμενικά.

Και εδώ η ιστορία όσο και αν προσπαθούν να την ξαναγράψουν είναι αμείλικτη.

Ας δούμε καταρχήν ποια ήταν γενικά η τύχη των παιδιών του λαού στην Ελλάδα και πριν από τον εμφύλιο; Η αλήθεια είναι ότι κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του Μεταξά, εκατοντάδες νέοι και ανήλικοι διώχτηκαν, φυλακίστηκαν και εκτελέστηκαν όπως ο Γραμματέας της ΟΚΝΕ, Χρήστος Μαλτέζος. Είναι γνωστός και εδώ στην περιοχή ο Ουλαμός Καλπακίου που στέλνονταν οι αντιφρονούντες φαντάροι, κύρια μέλη της ΟΚΝΕ. Σχεδόν 1 εκ παιδιά ως το 1940 και παρά τις αντιδράσεις τους, υποχρεώθηκαν να ενταχθούν την φασιστική οργάνωση της ΕΟΝ- Εθνική Οργάνωση Νέων, με τη βία και να εκπαιδευτούν στα φασιστικά πρότυπα, την ιδεολογία και αρχές από παιδιά του δημοτικού. Το κόμμα τότε μιλούσε ουσιαστικά για παιδομάζωμα. Αργότερα στην κατοχή εκατοντάδες παιδιά ήταν θύματα της ναζιστικής θηριωδίας και των συμμάχων τους στη χώρα.

Τα παιδιά λοιπόν που διέδωσε ο ΔΣΕ και άλλα χωριατόπουλα που οι γονείς τους τα έδωσαν στο ΔΣΕ, ήταν παιδιά των αγωνιστών του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, αυτών δηλαδή που απελευθέρωσαν την Ελλάδα από τον χιτλερικό ζυγό. Πολλά παιδιά ήταν τα ίδια σύνδεσμοι, μικροί μαχητές, συνέβαλαν στον αγώνα ενάντια στον φασισμό με διάφορους τρόπους. Αυτά τα παιδιά από την περίοδο της Κατοχής όπως και η πλειοψηφία των ελληνόπουλων έζησαν τις κακουχίες του πολέμου, δεν πήγαινα σχολείο, σχεδόν για 10 χρόνια.

Αυτά τα παιδιά μαζί με τους γονείς τους, βίωσαν την τρομοκρατία του αστικού κράτους και των αγγλοαμερικανικών μετά το τέλος του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου. Εκατοντάδες από αυτά ανήλικα βρέθηκαν στις φυλακές και στις εξορίες, περνώντας από στρατοδικεία. Πολλά βασανίστηκαν για να δώσουν πληροφορίες για τους γονείς τους μαχητές και μαχήτριες του ΔΣΕ. Ανήλικοι εκτελέστηκαν σε διάφορες περιοχές όπως στο Λαζαρέτο της Κέρκυρας. Εκατοντάδες παιδιά γεννήθηκαν μέσα στις φυλακές και εξορίες.

Τα παιδιά αυτά δεν ήταν γενικά θύματα του πολέμου αλλά του αστικού κράτους των ξένων, δηλαδή των αγγλοαμερικανών και εγχώριων καπιταλιστικών δυνάμεων της περιόδου της απελευθέρωσης της Ελλάδας. Αυτές οι δυνάμεις στόχο είχαν με αυτή την εγκληματική πολιτική να τσακίσουν το ΚΚΕ και το ΕΑΜ που παρά την ήττα του Δεκέμβρη του 1944, διατηρούσε την επιρροή σε μεγάλο μέρος του λαού. Η αστική τάξη επιδίωξε με αυτή την τρομοκρατία να ξεριζώσει την όποια δυναμική του ριζοσπαστισμού είχε διαμορφώσει στα χρόνια της Κατοχής ο εαμικός αγώνας με την καθοδήγηση του ΚΚΕ και τον καθοριστικό ρόλο της Σοβιετικής ένωσης στην νικηφόρα έκβαση του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου. Μπροστά στο λαό έμπαινε το δίλημμα υποταγή ή οργάνωση της πάλης και αντεπίθεση; Προς τιμή του το λαϊκό κίνημα με την καθοδήγηση του ΚΚΕ επέλεξε το δεύτερο.

Έτσι τα παιδιά βρέθηκαν στις εμπόλεμες περιοχές. Γι αυτά το αστικό κράτος επιφύλασσε από το 1946 βόμβες ναπάλμ, θάνατο, ορφάνια, πείνα και δυστυχία. Ο ΔΣΕ προσπάθησε με όλες τις δυνάμεις τους ως το 1948 να προστατεύσει και εκπαιδεύσει τα παιδιά τις ελεύθερες περιοχές όπως στην Ήπειρο, τη Δυτική Μακεδονία και Θράκη. Όμως η κατάσταση ήταν ιδιαίτερη επικίνδυνη για τα παιδιά για την σωματική και ψυχική τους υγεία, ειδικά για τα παιδιά των μαχητών και στελεχών του ΔΣΕ που ήταν πρώτα στο στόχαστρο σε όλα τα χωριά.

Ιδιαίτερη σημασία, σε όλο αυτό το κεφάλαιο που αφορά τον αγώνα του ΔΣΕ γενικά αλλά και ειδικά την τύχη των παιδιών ήταν η επιχείρηση «ΤΕΡΜΙΝΟΥΣ» του αστικού στρατού στην Ήπειρο και τη Δυτική Μακεδονία και αντίστοιχα η επιχείρηση Χαραυγή στην Ρούμελη. Αφορούσε την αποκοπή του ΔΣΕ από τη δυνατότητα στήριξης σε τροφή, απαραίτητα υλικά και εφεδρείες από τα χωριά που δρούσε. Αυτό έγινε με τα μετακίνηση τεράστιων πληθυσμών των χωριών αυτών προς τις πόλεις, Αυτή επιχείρηση στέρησε το ΔΣΕ από μεγάλη βοήθεια., Μετακινήθηκαν περίπου 800.000 άνθρωποι προς τις πόλεις όπου έζησαν σε απάνθρωπες συνθήκες.

Κατά τη διάρκεια αυτής της επιχείρησης 150.000 παιδιά ακολούθησαν τους γονείς τους στις πόλεις αλλά από αυτά 15.000 απομακρύνθηκαν και κλείστηκαν στις γνωστές παιδουπόλεις της βασιλίσσας Φρειδερίκης ή Φρείκης όπως την ονόμαζε ο λαός λόγω των εγκλημάτων της. Στην πλειοψηφία ήταν παιδιά μαχητών, ορφανά, αλλά όχι μόνο. Στην ουσία αρπάχτηκαν από τους συγγενείς των μαχητών. Αυτό ήταν το πραγματικό παιδομάζωμα που έγινε στη χώρα μας.

Παιδουπόλεις ιδρύθηκαν σε πολλές περιοχές της χώρας. Στην Κέρκυρα λειτούργησε η παιδούπολη με την επωνυμία άγιος σπυρίδων που κλείστηκαν 850 παιδιά από τα χωριά της Θεσπρωτίας και της Κόνιτσας ηλικίας 4- 15 χρονών και 21 νήπια. Στο νησάκι Βίδο απέναντι από το λιμάνι της Κέρκυρας κλείστηκαν για μεγάλο χρονικό διάστημα παιδιά ηλικίας 14- 19 χρόνων με την κατηγορία ότι ήταν σύνδεσμοι του ΔΣΕ και το λόγο αυτό βασανίστηκαν απάνθρωπα. Στην παιδούπολη Αγία Ελένη στα Γιάννενα εγκαταστάθηκαν 800 παιδιά από τα χωριά της περιοχής που παρέμειναν πολλά και μετά τον εμφύλιο. Στο νοσοκομείο των Ιωαννίνων με το όνομα Άγιος Κωνσταντίνος δημιουργήθηκε παιδούπολη που εγκαταστάθηκαν 230 παιδιά από τις περιοχές του Ζαγορίου, Κόνιτσας, Πωγωνίου και Μετσόβου. Στη Φλώρινα ιδρύθηκε παιδούπολη με το όνομα αγία Όλγα. Πολλά παιδιά από τη Δυτική Μακεδονία ειδικά την Κοζάνη και την Καστοριά αλλά και και τη Θράκη μεταφέρθηκαν στην Αττική, σε νησιά όπως τη Λέρο, την Σύρο την Τήνο κ.α. αλλά και στις παιδουπόλεις της Καβάλας, Λάρισας

Ως το τέλος του 1947 είχαν ιδρυθεί 52 παιδουπόλεις στις οποίες κλείστηκαν περίπου 18.000 παιδιά. Σύμφωνα με τα αρχεία του ιδρύματος αυτός ο αριθμός έφτασε αργότερα τα 28.000 παιδιά και ως το 1968 τα 36.562

Στις παιδουπόλεις εφαρμόζονταν ειδικό πρόγραμμα «αποκατάστασης παιδιών» όπως λεγόταν από απόστρατους αξιωματικούς, δεσμοφύλακες και χωροφύλακες, ιεροκήρυκες και φιλόανθρωπες κυρίες. Τα παιδιά μεγάλωσαν σε περιβάλλον σκληρότητας, ψυχικού εξαναγκασμού με στόχο την ενοχοποίηση και αποκήρυξης των γονιών τους, δηλαδή των μαχητών και υποστηρικτών του ΔΣΕ. Τα παιδιά δεν είχαν δικαίωμα να έχουν επαφή με τους γονείς τους. Λίγα παιδιά άπ' ότι είναι γνωστό κατάφεραν να φτάσουν ως το γυμνάσιο σε ότι αφορά τη σχολική εκπαίδευση. Τα παιδιά εργάζονταν χωρίς πληρωμή σε εργαστήρια της βασιλικής πρόνοιας, όπως υφαντουργία, τυροκομεία κ.α., δήθεν για την απόκτηση γνώσεων. Οι έφηβοι που αντιστέκονταν σε αυτή την προσπάθεια, κλείστηκαν σε φυλακές, βασανίστηκαν και πολλοί οδηγήθηκαν στο εκτελεστικό απόσπασμα στην Κέρκυρα και την Κηφισιά, όπως ανέφερα και πριν.

Η ανάγκη βαθύτερης επιστημονικής, ιστορικής διερεύνησης που ανέφερα αρχικά αφορά και τη ζωή και τύχη και αυτών των παιδιών των μαχητών του ΔΣΕ και του εμφυλίου, που έζησαν στις παιδουπόλεις της Φρειδερίκης και ακόμη περισσότερο των χιλιάδων παιδιών των μαχητών του ΔΣΕ που αρπάχτηκαν από το αστικό κράτος και εξαφανίστηκαν από την Ελλάδα με τις επίσημες υιοθεσίες- αγοραπωλησίες στην πραγματικότητα προς την Αμερική, τον Καναδά και άλλες χώρες.

Η έρευνα γύρω από αυτά τα θέματα έχει αποδειχτεί δύσκολη, σχεδόν αδύνατη, Το Γενικό Αρχηγείου Στρατού, ο ελληνικός Ερυθρός Σταυρός, οι οποίοι θα μπορούσαν να έχουν τέτοια στοιχεία αναφέρουν ότι τα στοιχεία πολτοποιήθηκαν, δηλαδή εξαφανίστηκαν. Τα δε αρχεία της άλλοτε Βασιλική πρόνοιας ,δηλαδή του ιδρύματος στο οποίο ανήκαν οι 52 παιδουπόλεις της Φρειδερίκης, που σήμερα ονομάζεται ίδρυμα κοινωνικής πρόνοιας, είναι άβυσσος ακόμη και σήμερα.

Σε αυτές τις συνθήκες θανάτου, κακουχίας, αρπαγής από το αστικό κράτος των παιδιών των μαχητών του ΔΣΕ και μεν βάση τα αιτήματα από τα λαϊκά συμβούλια να μεταφερθούν τα παιδιά σε ασφαλής χώρες, 8 μήνες μετά την ίδρυση των

παιδουπόλεων (το λέω αυτό γιατί αποδεικνύει ότι το επιχείρημα ότι οι παιδουπόλεις ιδρύθηκαν για να σώσουν τα παιδιά από την αρπαγή τους από τον ΔΣΕ και την αποστολή του στο «εξωτερικό», δεν στέκει και χρονολογικά) η ΠΔΚ του ΔΣΕ αποφάσισε να απομακρύνει τα παιδιά από τις εμπόλεμες περιοχές και να εξασφαλίσει όχι μόνο τη ζωή τους αλλά και την ψυχική τους ηρεμία και την στοιχειώδη φροντίδα και στοργή που χρειάζονται τα παιδιά. Αυτό αντικειμενικά δεν μπορούσαν να γίνει παρά μόνο στις χώρες εκτός του ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Ουσιαστικά το δίλημμα για κάθε γονιό ήταν ή να σκοτωθεί το παιδί του ή να εξοντωθεί ψυχικά στα γκέτο της Φρειδερίκης. Αυτό δεν άφηνε κανένα περιθώριο καθυστέρησης για να λύσει ο ΔΣΕ το ζήτημα της κατάστασης των παιδιών

Στις αρχές του 1948 η ΠΔΚ απευθύνθηκε στις κυβερνήσεις των Λαϊκών Δημοκρατιών διατυπώνοντας το αίτημα για φροντίδα των παιδιών για όσο το επιβάλλουν οι συνθήκες και στις 7 Μάρτη του 1948 ανακοινώθηκε η θετική απάντηση των σοσιαλιστικών χωρών να φιλοξενήσουν τα παιδιά.

Έτσι από τις περιοχές των εντατικών πολεμικών συγκρούσεων, κύρια της Ελευθερης Ελλάδας, δηλαδή από την περιοχή μας, την Ήπειρο, τη Δ. Μακεδονία, τη Θράκη, αλλά και τη Λάρισα, μετακινήθηκαν περίπου 25.000 παιδιά προς τις σοσιαλιστικές χώρες κύρια παιδιά μαχητών του ΔΣΕ στελεχών και συγγενών τους. Ανάμεσα τους όμως υπήρχαν και παιδιά χωρικών που δεν είχαν σχέση με τον ΔΣΕ αλλά οι γονείς τους ήθελαν να σώσουν τα παιδιά τους από την πείνα.

Η ίδια η μετακίνηση των παιδιών από το ΔΣΕ ήταν ένας άθλος. Για το ταξίδι αυτό υπήρξε συγκεκριμένη οργάνωση. Για τη συντριπτική πλειοψηφία των παιδιών δόθηκε η γραπτή συγκατάθεση του γονέα ή συγγενή (τέτοια έγγραφα και αιτήσεις γονιών υπάρχουν στην σημερινή έκθεση).

Έπειτα εκλέγονταν από τα συμβούλια των γονιών η κοπέλα, μαχήτρια του ΔΣΕ που θα φρόντιζε στο ταξίδι τις ομάδες των παιδιών ανά 20 – 25 παιδιά. Αυτή ονομάστηκε για αυτό της το ρόλο «μάννα». Τα παιδιά μέσα από πολύ επικίνδυνες συνθήκες με μουλάρια και με τα πόδια με ελάχιστοι τροφή έφτασαν στο Μπούλκες της Γιουγκοσλαβίας και στις πόλεις Σκόδρα και Αυλώνα της Αλβανίας που αποτέλεσε ενδιάμεσο σταθμό ως τις χώρες υποδοχής. Από την Αλβανία ο μεγάλος όγκος μεταφέρθηκε στις Λαϊκές Δημοκρατίες της Ουγγαρίας, Τσεχοσλοβακίας, Ρουμανίας, Πολωνίας, Ανατολικής Γερμανίας, Βουλγαρίας και αργότερα στην Τασκένδη. Τα παιδιά εκτός από τη «μάννα» συνόδευσαν στο ταξίδι, παιδοκόμοι, παιδαγωγοί, υγειονομικό προσωπικό. Σε αυτό το ταξίδι ήταν η πρώτη φορά στη ζωή τους που τα παιδιά έβλεπαν σιδηρόδρομο, λεωφορείο, γιατρό και παιδαγωγό.

Καθοριστικό ρόλο και ευθύνη να οργανώσει σε συνεργασία με τις αρχές των σοσιαλιστικών χωρών, τη ζωή, τη μόρφωση και γενικά της ζωής των παιδιών είχε η επιτροπή βοήθειας για το παιδί η ΕΒΟΠ που συστάθηκε το Μαη 1948 με απόφαση του ΚΚΕ και της ΠΔΚ, με έδρα τη Βουδαπέστη και επικεφαλής τον Πέτρο Κόκκαλη, καθηγητή της χειρουργικής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Μέλη της επιτροπής ήταν σημαντικοί παιδαγωγοί όπως η Έλλη Αλέξiou και ο Γ. Αθανασιάδης που έφυγαν από τη Γαλλία και το Κάιρο αντίστοιχα για να συμβάλλουν στην εκπαίδευση των παιδιών. Το ίδιο έκαναν και άλλοι σημαντικοί παιδαγωγοί από άλλες χώρες. Ιδιαίτερο ρόλο στην οργάνωση της ζωής των παιδιών, την ομαλή προσαρμογή, την διατήρηση της συλλογικότητας και ομαδικότητας έπαιξαν και οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ

Σήμερα εδώ ακούσαμε τις μαρτυρίες για το ποια ήταν η αντιμετώπιση και φροντίδα αυτών των παιδιών από τις σοσιαλιστικές χώρες. Με δικά τους έξοδα, έθρεψαν, στέγασαν και περιέθαλψαν καταρχήν χιλιάδες παιδιά- 30 % είχε αρρώστιες. Είναι χαρακτηριστικές και οι φωτογραφίες από τους παιδικούς σταθμούς όπως λέγονταν που διατέθηκαν στις σοσιαλιστικές χώρες για να στεγαστούν τα ελληνόπουλα πρόσφυγες. Πρώην Βασιλικά ανάκτορα και θέρετρα. Ας συγκρίνει κανείς με τους άθλιους καταυλισμούς που έζησαν τα ελληνόπουλα πρόσφυγες στην Ελλάδα το 1922 μετά την μικρασιατική καταστροφή ή τις Μόριες και τα στρατόπεδα που ζουν σήμερα στην Ελλάδα του 2020 τα προσφυγόπουλα από τη Σύρια, το Αφγανιστάν, τις χώρες της Αφρικής.

Ο στόχος και το πλαίσιο της φροντίδας στις σοσιαλιστικές χώρες δεν αφορούσε απλά την επιβίωση των παιδιών αλλά την ολόπλευρη ψυχοσωματική ανάπτυξη τους. Τα παιδιά που έφυγαν από την Ελλάδα κατά 60 % ήταν αγράμματα, το 14% είχε τελειώσει μόνο την α' δημοτικού και το 17% την β' δημοτικού (ανάμεσα τους και έφηβοι).

Με ειδική φροντίδα και με προσωπικό που αποτελούσαν έλληνες και εργαζόμενοι από τις σοσιαλιστικές χώρες τα παιδιά αυτά μορφώθηκαν στην ελληνική γλώσσα, έμαθαν την ιστορία και τον πολιτισμό της Ελλάδας, σε ελληνικά σχολεία που ιδρύθηκαν (τραβήχτηκαν μαχητές του ΔΣΕ από τις ελεύθερες περιοχές και εκπαιδεύτηκαν στο Μπούλκες καταρχήν για να διδάξουν στα σχολεία). Είναι σημαντικό να πούμε ότι τα παιδιά αυτά ήταν γεννημένα σε διάφορες περιοχές τα χώρας και χρησιμοποιούσαν την τοπική διάλεκτο, ανάμεσα τους και βλάχικα, ποντιακά και πολλά ήταν σλαβόφωνα. Γι τα τελευταία υπήρξε ξεχωριστή πρόνοια για την εκμάθηση της γλώσσας τους.

Υπήρξε μια πολύ μεγάλη εκδοτική προσπάθεια από την ΕΒΟΠ, με έξοδα και υλικά πάντα των σοσιαλιστικών χωρών, για να εκδοθούν σχολικά βιβλία που θα ήταν προσαρμοσμένα στις αρχές της σοσιαλιστικής παιδαγωγικής. Εκδόθηκαν παιδαγωγικά συστήματα, στα ελληνικά, σλαβομακεδονικά και τούρκικα για τους πομάκους της Θράκης, βιβλία μαθηματικών, αναγνωστικά, γεωγραφίας, γραμματικής σε χιλιάδες αντίτυπα. Εκδόθηκαν λογοτεχνικά βιβλία, περιοδικά, εφημερίδες, συνολικά 150 τίτλοι βιβλίων. Τα παιδιά στην πορεία μάθαιναν και τη γλώσσα της χώρας της υποδοχής, ορός απαραίτητος για να μπορέσουν να προσαρμοστούν στη νέα τους ζωή.

Από το 1951 άρχισε και η τοποθέτηση παιδιών σε χώρους δουλειάς για την ειδίκευση τους σε επαγγελματικές τέχνες μαζί με την θεωρητική εκμάθηση της τέχνης. Οι απόφοιτοι των μέσων και τεχνικών σχολών ήταν το 23% του αρχικού αριθμού των παιδιών, ενώ απόφοιτοι πανεπιστημιακών σχολών το 17% του αρχικού αριθμού των παιδιών

Τα παιδιά αυτά έφτιαξαν τις δικές τους ορχήστρες, χορωδίες, χορευτικά συγκροτήματα, ομάδες ποδοσφαίρου (φωτό), εντάχθηκαν όλα στην εργασία.

Οι μάνες που έμειναν πίσω μάθαιναν για τα παιδιά τους μέσα από την αλληλογραφία. Είναι χαρακτηριστικά τα γράμματα μανάδων που απευθύνονται στην ΠΔΚ για να την ευχαριστήσουν που έσωσε τα παιδιά τους. Ένα από αυτά είναι της Αναστασίας Σδούκου από τη Λυκόραχη.

Φυσικά το αστικό κράτος δεν θα έμενε άπραγο απέναντι σε αυτή την προσπάθεια του ΔΣΕ. Είναι χαρακτηριστική η απόφαση που πήρε η Βουλή το 1948

που αναφέρει ότι: «διαπιστούσα ότι εφαρμόζεται συστηματικώς υπό των συμμοριτών πρόγραμμα γενοκτονίας δια του παιδομαζώματος και της ομηρίας. Ότι η σημειούμενη απαγωγή ομήρων είναι αποτέλεσμα ενόπλου, ωμής βίας ασκούμενης εις βάρος χήρων και ορφανών, των οποίων οι προστάται εσφάγησαν υπό των συμμοριτών..... αποφασίζει ότι διαμαρτύρεται και κάνει έκκληση στον ΟΗΕ για να πάρει πρακτικά μέτρα για τον επαναπατρισμό των παιδιών». Ο αντιπρόσωπος της ΕΣΣΔ φυσικά αντέκρουσε αυτές τα κατηγορίες αλλά τελικά ο ΟΗΕ πήρε την απόφαση ότι όλα τα παιδιά ανεξαιρέτως έπρεπε να επαναπατριστούν ακόμη και αυτά που ήταν με τους γονείς τους.

Υπήρξαν γονείς, που το αστικό κράτος τους συνέλαβε και με τη βία τους ανάγκασε να πουν ότι τα παιδιά τους μετακινήθηκαν χωρίς την συναίνεση τους. Κάποιοι γονείς μετάνιωσαν που έδωσαν τα παιδιά τους. Είναι ενδεικτικό όμως ότι υπήρξε βιομηχανία πλαστών και αστήριχτων αιτήσεων για την επιστροφή δήθεν 9838 παιδιών. Λιγότερες από τις μισές αφορούσαν γονείς που το μετάνιωσαν και πολλές ήταν προϊόν εκβιασμού και τρομοκρατίας των συγγενών. Τελικά...περίπου 5000 επέστρεψαν με τη συνεργασία των ΛΔ και του ΔΣΕ και με το όρο να γίνει έρευνα και στα παιδικά στρατόπεδα της Φρειδερίκης με τη συμμετοχή εκπροσώπων από την ΠΔΚ, πράγμα που δεν έγινε τότε.

Μετά από αυτή την περίοδο με πολλά υπομνήματα της ΕΒΟΠ προς τον ΟΗΕ, αντέστρεψε την εικόνα, Μέχρι το 1951 έγιναν εμπειριστατωμένες έρευνες στις χώρες των ΛΔ για τις συνθήκες ζωής των παιδιών. Δεν βρέθηκαν επιβαρυντικά στοιχεία για ακούσια παραμονή σε ξένη χώρα, αντίθετα οι διεθνείς οργανισμοί μίλησαν επαινετικά για τις χώρες υποδοχής των παιδιών.

Από το 1950 και την υποχώρηση του ΔΣΕ στις σοσιαλιστικές χώρες άρχισε και η προσπάθεια επανένωση των παιδιών με τους πολιτικούς πρόσφυγες γονείς τους. Υπήρχαν μέλη οικογενειών που βρίσκονται σε 3 ή και 4 διαφορετικές χώρες. Η μεγάλη μάζα έζησε και εργάστηκε στην Τασκένδη του Ουζμπεκιστάν.

Πολλά από τα παιδιά αυτά αλλά και γενικά οι πολιτικοί πρόσφυγες μαχητές του ΔΣΕ αναδείχθηκαν σε λαμπρούς επιστήμονες, οικονομολόγοι, γιατροί, μηχανικοί, αλλά και καινοτόμοι εργάτες, συνέβαλαν στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού στις διάφορες λαϊκές δημοκρατίες. Έφτιαξαν αργότερα τις δικές τους οικογένειες.

Για αυτά τα παιδιά του ΔΣΕ η καπιταλιστική Ελλάδα δεν επιφύλαξε ποτέ μια ανθρώπινη ζωή. Τα παιδιά αυτά για 25 και περισσότερα χρόνια όπως και οι γονείς τους δεν είχαν δικαίωμα ούτε τουριστικά να επισκεφτούν την Ελλάδα, αφού τους αφαιρέθηκε η ιθαγένεια, θεωρούνταν προδότες. Το ΚΚΕ και οι πολιτικοί πρόσφυγες αγωνίστηκαν σκληρά ζητώντας τον επαναπατρισμό χωρίς όρους και προϋποθέσεις, δηλαδή χωρίς δηλώσεις μετάνοιας, πολιτική υποχώρηση- που ζητούσε το ελληνικό αστικό. Η πλειοψηφία επέστρεψε στην Ελλάδα μετά την ντεφάκτο νομιμοποίηση του ΚΚΕ το 1974 μετά από αγώνες, γνωρίζοντας πολλές δυσκολίες για την εύρεση εργασίας, για την κοινωνική προσαρμογή, για την ζωή γενικά.

Συντρόφισσες κα σύντροφοι, φίλες και φίλοι,

Η διάσωση και ανατροφή των χιλιάδων παιδιών του ΔΣΕ από τις σοσιαλιστικές χώρες αποδεικνύει την ανωτερότητα τους σοσιαλισμού, την διεθνιστική αλληλεγγύη που

αποτελεί αρχή κάθε επαναστατικού κόμματος και σοσιαλιστικού κράτους. Για να κατανοηθεί το μέγεθος της προσφοράς και ανωτερότητας, χρειάζεται να ληφθεί υπόψη ότι ανάληψη της ευθύνης για την ζωή, φροντίδα, εκπαίδευση, ένταξη στην εργασία χιλιάδων ξένων παιδιών και αργότερα μαχητών του ΔΣΕ, από τα σοσιαλιστικά κράτη δεν έγινε σε ομαλές και εύκολες συνθήκες. Όλες αυτές οι λαϊκές δημοκρατίες μόλις είχαν βγει με τεράστιες καταστροφές από τον β παγκόσμιο πόλεμο, έκαναν τα πρώτα βήματα όλες τους στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού, ο ψυχρός πόλεμος ήταν σε εξέλιξη με πολλές προσπάθειες από το ιμπεριαλιστικό σύστημα να χτυπηθούν αυτές οι χώρες, να διαφοροποιηθεί η στάση τους απέναντι στην ΕΣΣΔ όπως και έγινε στην πορεία με την Γιουγκοσλαβία και την Αλβανία όπως έγινε λίγα χρόνια αργότερα με τις αντεπαναστατικές ενέργειες π.χ. στην Ουγγαρία το 1956 και άλλου.

Παρόλα αυτά, με όποιες δυσκολίες, αδυναμίες, ελλείψεις, που και οι ίδιοι εντόπιζαν και έκαναν προσπάθειες να διορθώσουν, (φαίνεται σε έγγραφο) πρόσφεραν αμέριστα την διεθνιστική τους αλληλεγγύη στο ΚΚΕ και τα παιδιά του. Είναι ενδεικτική ανάμεσα σε πολλές άλλες η αυθεντική μαρτυρία της Έλλης Ερυθριάδου που αναφέρει ότι: «...στο σταθμό του Καρλόβου της Βουλγαρίας, 689 παιδιά ηλικίας από 6 μέχρι 17 χρονών ψωριασμένα από τις δυσκολίες που πέρασαν στις ακριτικές περιοχές, ντύθηκαν, πλύθηκαν έγιναν όπως όλα τα παιδιά του κόσμου. Είναι ακόμη δύσκολη η πρώτη περίοδος αλλά στα παιδιά δεν λείπει τίποτα στη διατροφή του,. Για τους εργάτες του Καρλόβου..... είναι η περίοδος των δελτίων τροφίμων, σε συνέλευση τους αποφάσισαν να μην πάρουν για κάποιο διάστημα το κασέρι του δελτίου για να χορηγηθεί στα παιδιά του ελληνικού παιδικού σταθμού».

Σε αυτή την τεράστια προσφορά των σοσιαλιστικών χωρών προς τους μαχητές του ΔΣΕ, αξίζει να κατανοηθεί τι έδωσε τη δυνατότητα σε αυτές τις χώρες, παρά αυτές τις δυσκολίες να στηρίξουν χιλιάδες παιδιά καταρχήν και μετά το κύμα των πολιτικών προσφύγων. Να εξασφαλίσουν τους υλικούς, οργανωτικούς όρους για την ένταξη όλων στην παραγωγή, στην εκπαίδευση, τη διασφάλιση της υγείας, την εκμάθησης της ελληνικής γλώσσας και του ελληνικού πολιτισμού. Η δυνατότητα αυτή δεν προέρχεται γενικά και αόριστα από την ανθρωπιστική φύση του σοσιαλισμού αλλά από τις ίδιες τις νομοτέλειες της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, τον κεντρικό σχεδιασμό, την κοινωνική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, τον εργατικό έλεγχο. Αυτά είναι που έδωσε τη δυνατότητα για την άμεση ανταπόκριση στις σύνθετες ανάγκες των προσφύγων, αλλά και την μακροπρόθεσμη προσαρμογή τους στις τοπικές κοινωνίες, την ενεργή πολιτική και πολιτιστική τους δραστηριότητα. Την στήριξή τους για να μπορέσουν να σταθούν με αξιοπρέπεια και ψηλά το κεφάλι για να συνεχίσουν τη μάχη ενάντια στην εκμετάλλευση για την ανατροπή της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Και πάλι τη σύγκριση αυτών των όρων με τους σημερινούς πρόσφυγες δεν μπορούμε να αποφύγουμε να την κάνουμε. Με όλες τις αδυναμίες και τα λάθη στις χώρες που οικοδόμησαν το σοσιαλισμό και που προήλθαν από αυτήν ακριβώς την παραβίαση των νομοτελειών του σοσιαλισμού, η ανωτερότητα αυτού του συστήματος δεν μπορεί να αποσιωπηθεί, να θαφτεί, να διαστρεβλωθεί.

Αρκεί μόνο να σκεφτεί κανείς και να συγκρίνει τι επιφυλάσσει ο καπιταλισμός και στην Ελλάδα για τους απανταχού πρόσφυγες. Τον θάνατο, το δουλεμπόριο, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τον εγκλωβισμό, την εκμετάλλευση ως φθηνά εργατικά

χέρια όταν βέβαια οι μεγαλοεπιχειρηματίες έχουν ανάγκη. Οι πρόσφυγες γίνονται παιχνίδι στα χέρια των αστικών τάξεων ακόμη και στα γεωπολιτικά τους παιχνίδια όπως πρόσφατα στον Έβρο.

Ας δούμε και ας συγκρίνουμε όμως γενικά τη ζωή των παιδιών και της νεολαίας σήμερα στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες αλλά και τη δική μας. Χιλιάδες ζουν στα όρια ή κάτω από τα όρια της φτώχειας, κυριαρχεί ο λειτουργικός αναλφαβητισμός, ο αποκλεισμός από υπηρεσίες υγείας, τον αθλητισμό και πολιτισμό, θερίζουν τα ναρκωτικά, η ανεργία, η ανασφάλεια για το μέλλον κ.α. Όλα τα αντίθετα δηλαδή από ότι διασφαλίζει ο σοσιαλισμός, που κατά τα άλλα είναι ανελεύθερος όπως θέλουν να λένε τα αστικά επιτελεία.

Όλες οι σύγχρονες εξελίξεις, οι εξελίξεις των ημερών στη χώρα μας και παγκοσμίως, σε όλες τις πλευρές της κοινωνικής ζωής, τονίζουν, αναδεικνύουν, φωνάζουν την σαπίλα του καπιταλιστικού συστήματος, ότι δεν αφήνει τους λαούς να ανασάνουν, όπως επικράτησε το σύνθημα από τις κινητοποιήσεις του λαού στις ΗΠΑ ενάντια στο ρατσισμό, την καταστολή. Αναδεικνύουν ότι ο ελληνικός λαός και οι νεολαία, τα σημερινά παιδιά, οι λαοί όλου του κόσμου μπορούν να ανασάνουν, να ζήσουν καλύτερα και η διέξοδος, η λύση είναι μία και είναι μονόδρομος: ο σοσιαλισμός.

Την αναγκαιότητα, επικαιρότητα και ανωτερότητα του σοσιαλισμού, ότι είναι η ανάσα και διέξοδος για το σύνολο των σοβαρών και τραγικών προβλημάτων στη ζωή του λαού το φανερώνει η σοβαρή και επικίνδυνη κατάσταση που ζούμε αυτές τις μέρες, αλλά και τους προηγούμενους μήνες με την πανδημία του κορονοϊού. Στους 800.000 φτάνουν οι θάνατοι παγκοσμίως κατά κύριο λόγο στα καμάρια του καπιταλισμού τις ΗΠΑ, τη Μ. Βρετανία κ.α. Η υποχρηματοδότηση και εμπορευματοποίηση των συστημάτων υγείας, ο ανταγωνισμός των μονοπωλίων στον τομέα των φαρμάκων και των εμβολίων, η ανυπαρξία μέτρων προστασίας της υγείας και ασφάλειας μέσα στους χώρους εργασίας γιατί αποτελούν κόστος για την εργοδοσία και το κράτος, είναι οι αιτίες για τα θύματα. Σε όλες τις χώρες προσπάθησαν να κρύψουν τις κρατικές και εργοδοτικές ευθύνες πίσω από την ατομική ευθύνη. Παντού όμως αναδείχθηκε ότι ο ιός είναι ο καπιταλισμός και είναι ορατός και αντιμετώπισιμος.

Ο σοσιαλισμός δεκαετίες πριν είχε δείξει τις αστείρευτες δυνατότητες του συνολικά στο ζήτημα της υγείας όχι μόνο σε ότι αφορά την αριθμητική και ποιοτική επάρκεια σε γιατρούς, υπηρεσίες και έρευνα στην υγεία είτε αυτό αφορούσε κανονικές είτε έκτακτες συνθήκες. Το κύριο που ξεχωρίζει είναι ο πλήρης προσανατολισμός στην πρόληψη και την πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας, δηλαδή στην ανάπτυξη όλου αυτού του απαραίτητου δικτύου υπηρεσιών και έρευνας που απαιτείται για να μην αρρωσταίνει ο πληθυσμός, πολύ γρήγορα να εντοπίζονται οι ασθένειες και να ελέγχονται οι επιδημίες.

Στη χώρα μας που η κυβέρνηση όλο το προηγούμενο διάστημα κόμπαζε ότι τα κατάφερε στην προστασία της υγείας του λαού, τα κρούσματα και οι θάνατοι όμως τώρα ανεβαίνουν. Πασχίζουν να αποδείξουν ότι δεν φταίει η πολιτικής διαχείρισης της πανδημίας με κριτήριο, τα κέρδη των επιχειρήσεων στον τουρισμό τις μεταφορές. Η αλήθεια λοιπόν είναι ότι σε όλες τις χώρες οι κυβερνήσεις σοσιαλδημοκρατικές και φιλελεύθερες έπαιξαν στα ζάρια του κέρδους την υγεία των λαών. Στην Ελλάδα η κυβέρνηση δεν αξιοποίησε το χρόνο που κερδήθηκε από τις θυσίες του λαού μέσα στην καραντίνα για να θωρακίσει το σύστημα υγείας, να υποχρεώσει την εργοδοσία σε μέτρα προστασίας. Το μήνυμα για χαλάρωση των μέτρων δόθηκε από την ίδια την κυβέρνηση

με τη χαλάρωση των μέτρων στα σύνορα για την έλευση του τουρισμού, με τις αντιφατικές οδηγίες, με την έλλειψη γενικευμένων τεστ. Αυτή η διαχείριση ντύθηκε με επιστημονικό μανδύα, αλλά η αλήθεια είναι ότι έχει μόνο κριτήριο το καπιταλιστικό το κέρδος. Αυτή η διαχείριση και η απόκρυψη κρουσμάτων στις τουριστικές περιοχές με οδηγία της ένωσης τουριστικών επιχειρήσεων είναι εκτός των άλλων και η αιτία που έχουν αυξάνονται οι ανορθολογικές θεωρίες συνωμοσίας και η σύγχυση στο λαό.

Το κόμμα μας από την πρώτη στιγμή πήρε όλα τα μέτρα για την προστασία των μελών του και διεκδίκησε μέτρα προστασία όλου του λαού και των δικαιωμάτων του που σαρώθηκαν με αφορμή τον ιό. Δεν δέχτηκε στο όνομα της πανδημίας να περιορίσει τη πολιτική και συνδικαλιστική του δράση (όπως και σήμερα) Τώρα πάλι μπροστά στην νέα έξαρση, μπαίνουμε μπροστά μαζί με τους εργαζόμενους, τις λαϊκές οικογένειες και τους υγειονομικούς διεκδικώντας της ουσιαστική προστασίας της δημόσιας υγείας. Να μη θρηνήσουμε άλλα θύματα.

Από την άλλη την ανωτερότητα του σοσιαλισμού ,αυτού του συστήματος που στόχος της παραγωγής είναι η ικανοποίηση των σύγχρονων λαϊκών αναγκών, την φανερώνουν.....τα εκατοντάδες θύματα και στη χώρα μας και οι καταστροφές από τα φυσικά φαινόμενα, η Εύβοια, το Μάτι, η μάνδρα. Όλες αυτές οι καταστροφές δεν είναι τυχαία φαινόμενα ή προϊόν τις κλιματικής αλλαγής αλλά αποτέλεσμα της πολιτικής που δεν ενδιαφέρεται για τις λαϊκές ανάγκες, ζωές και περιουσίες, θεωρώντας τα έργα που απαιτούνται για την προστασία τους κόστος και μη κερδοφόρα. Ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα που δεν θέλει και δεν μπορεί να κάνει του αυτονόητο και λογικό: να αξιοποιήσει σχεδιασμένα και ολοκληρωμένα την σύγχρονη επιστημονική γνώση και τεχνική για να καλύψει τις λαϊκές, να προστατεύσει το λαό, πράγμα που είναι στη φύση του σοσιαλισμού.

Ο ελληνικός λαός και άλλο λαοί έχουν και άλλη πείρα που φανερώνουν την αναγκαιότητα του σοσιαλισμού. Έχουν στενάξει από τα αντιλαϊκά μέτρα που πάρθηκαν από όλες τις κυβερνήσεις στην ΕΕ με μνημόνιο και χωρίς για να αντιμετωπιστεί η καπιταλιστή κρίση που ξέσπασε το 2009 και για να σωθούν τα κέρδη των μονοπωλιακών ομίλων. Με κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ- ΝΔ, με κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ οι εργαζόμενοι έχασαν δεκάδες δικαιώματα και πλήρωσαν την κρίση για να φτάσουμε σήμερα σε μία νέα καπιταλιστική κρίση που καλείται και πάλι ο λαός να πληρώσει. Την νέα κρίση του συστήματος , στην ανεργία που φέρνει, τη φτώχεια επιδιώκουν να πείσουν το λαό ότι την έφερε η πανδημία και η προσπάθειά διαχείρισης της. Η πανδημία βέβαια απλά επιτάχυνε την κρίση. Η αιτία είναι τα υπερσυσσωρευμένα κέρδη των καπιταλιστών που δεν μπορούν να τα επενδύσουν με το ποσοστό κέρδους που θέλουν. Για αυτό τώρα ψάχνουν διέξοδο και τρόπο για νέες επενδύσεις και η κυβέρνηση και τα άλλα αστικά κόμματα εξασφαλίζουν στους μεγαλοεπιχειρηματίες ευνοϊκούς όρους, με μείωση φορολογίας, μείωση του εργατικού κόστους, επιδοτήσεις, χωρίς όρια παρέμβαση στο φυσικό περιβάλλον, πουλώντας λιμάνια, αεροδρόμια, δημόσια γη, απελευθερώνοντας την ενέργεια, γεμίζοντας με έργα πράσινη ανάπτυξη όλη τη χώρα χωρίς φυσικά κανένα όφελος για το λαό. Το ξέρουν καλά αυτό οι λαϊκές οικογένειες στη Δ. Μακεδονία με τις χιλιάδες θέσεις εργασίας που χάνονται λόγω της απολιγνητοποίησης. Το βλέπουμε στην Ήπειρο που κάθε κορυφή της όμορφης περιοχής μας επιδιώκεται να καταληφτεί από ανεμογεννήτριες από τους ομίλους του κλάδου, μαζί φυσικά με τις πιθανές εξορύξεις υδρογονανθράκων, χωρίς βέβαια αυτές οι

επενδύσεις να μειώνουν την ενεργειακή φτώχεια και να βελτιώνεται η ζωή- 600 διακοπές ρεύματος την ημέρα.

Το ΚΚΕ καλεί το λαό να αξιοποιήσει την προηγούμενη πείρα του. Να μη δεχτεί να πληρώσει με τη ζωή και τα δικαιώματα του την κρίση. Να οργανώσει την πάλη του, να μην περιμένει καμία διόρθωση του καπιταλισμού και δίκαια κατανομή των βαρών γιατί αυτά δεν υπάρχουν. Τα διάφορα ταμεία ανάκαμψης, τα δάνεια που διαπραγματεύεται η κυβέρνηση, οι τσακωμοί μέσα στην ΕΕ για τα πακέτα, τις επιδοτήσεις, δεν αφορούν το λαό. Θα πάνε στους μεγάλους ομίλους. Ο λαός θα κληθεί να τα πληρώσει και πάλι με τα δικαιώματα του. Με διεύρυνση της ελαστικής απασχόληση, την κατάργηση κάθε συλλογικής σύμβασης και άλλη αύξηση της φορολογίας, παραπέρα εμπορευματοποίηση της υγείας, της παιδείας, του αθλητισμού. Όλα τα μέτρα που πάρθηκαν με αφορμή την πανδημία ήρθαν για να μείνουν. Το παράδειγμα των εργαζομένων και α/α στον τουρισμό είναι ενδεικτικό για να καταλάβουμε τον αντιλαϊκό χαρακτήρα του καπιταλιστικού δρόμου ανάπτυξης. Τα προηγούμενα χρόνια στη βαριά βιομηχανία της Ελλάδας, όπως λένε τον τουριστικό τομέα, οι μεγαλοεπιχειρηματίες και μέσα στην κρίση, συγκέντρωσαν τεράστια κέρδη, πάνω στις πλάτες των εργαζομένων του κλάδου, τώρα τους καλούν και πάλι να πληρώσουν τις ζημιές τους.

Επιβεβαιώνεται η θέση του ΚΚΕ ότι Καμία κυβέρνηση ότι όνομα και αν έχει δεν μπορεί να σταματήσει την καπιταλιστική κρίση. Δεν γίνεται να διασφαλιστούν ταυτόχρονα και τα κέρδη των μεγαλοεπιχειρηματιών και τα δικαιώματα του λαού. Αυτά τα δύο είναι αντίθετα. Για αυτό και η αστική τάξη ρίχνει το σύνθημα όλοι μαζί για να ξεπεράσουμε τις κρίσεις, το σύνθημα της εθνικής συναίνεσης και ομοψυχίας, των εθνικών στόχων. Τη διασφάλιση των κερδών των καπιταλιστών την βαφτίζουν εθνικό συμφέρον. Ο ίδιος ο ΔΣΕ όμως, που σήμερα τιμάμε εδώ, είναι απόδειξη ότι οι κοινωνικές αντιθέσεις δεν χωράνε στα όρια της εθνικής ομοψυχίας. Δεν μπορούν να καταργηθούν τα διαφορετικά ταξικά συμφέροντα και ανάγκες. Καμία υποχώρηση δεν πρέπει να υπάρξει από το λαό. Καμία συναίνεση,

Μια είναι η διέξοδος η πάλη ενάντια στον πραγματικό εχθρό τα μονοπώλια, τις κυβερνήσεις, το κράτος τους, το καπιταλιστικό σύστημα που γεννά τις κρίσεις. Στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού, μπορεί να υπήρξαν σοβαρά λάθη και να ανεδείχθησαν αδυναμίες, αλλά το σοσιαλιστικό σύστημα δεν βυθίζει συστηματικά τους λαούς σε οικονομικές κρίσεις στην φτώχεια, την ανεργία. Στο σοσιαλισμό απλά δεν εκδηλώνονται οικονομικές κρίσεις.

Στον σοσιαλισμό δεν υπάρχουν ανταγωνισμοί μονοπωλιακών ομίλων και ιμπεριαλιστικών κέντρων που με στόχο το μοίρασμα των ενεργειακών πηγών, των αγορών, των δρόμων μεταφοράς της ενέργειας, των εμπορευμάτων που σε ο πλαίσιο και των οικονομικών κρίσεων οδηγούν τους λαούς σε ιμπεριαλιστικούς πολέμους και επεμβάσεις, σε αιματοχυσίες

Αντίθετα η ανωτερότητα του σοσιαλισμού φανερώνεται στη διεθνιστική αλληλεγγύη μεταξύ των λαών και κρατών, τη διασφάλιση της ουσιαστικής ειρήνης, όχι αυτή που επιδιώκεται σήμερα να υπάρξει με το πιστόλι στο κρόταφο, δηλαδή την ιμπεριαλιστική ειρήνη. Την ιμπεριαλιστική ειρήνη υπερασπίζεται σήμερα η κυβέρνηση, ο ΣΥΡΙΖΑ τα άλλα αστικά κόμματα, η ελληνική αστική τάξη απέναντι στην αυξανόμενη προκλητικότητα της τουρκικής αστικής τάξης. Επικαλούνται το ΝΑΤΟ, την ΕΕ και τις ΗΠΑ ως εγγυητές της ασφάλειας, της ειρήνης, των κυριαρχικών δικαιωμάτων και

των συνόρων της χώρας απέναντι στην Τουρκία. Αυτοί είναι που ευθύνονται για τους πολέμους, τις αλλαγές συνόρων και τη γενικότερη ανάφλεξη στην περιοχή, μέρος των οποίων είναι και οι ανταγωνισμοί ανάμεσα στις αστικές τάξεις Ελλάδας - Τουρκίας. Αυτοί είναι που δηλαδή σπρώχνουν την χώρα στα επικίνδυνα παζάρια ανάμεσα στις αστικές τάξεις Ελλάδας - Τουρκίας που θέλουν να βάλουν στο χέρι τον ενεργειακό πλούτο όλης της περιοχής. Αυτοί είναι που επιδιώκουν τη συνδιαχείριση και συνεκμετάλλευση στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο συνολικότερα, φυσώντας αέρα στα πανιά της τουρκική προκλητικότητας, θρέφοντας τον εθνικισμό και από τις δύο πλευρές.

Καμία εμπιστοσύνη σε αυτούς και στην ελληνική κυβέρνηση που στην παραπάνω λογική μιλάει για διαπραγμάτευση θαλάσσιων ζωνών γενικά και την παραπομπή στο δικαστήριο της Χάγης. Προχωράει στην οριοθέτηση ΑΟΖ με τη Αίγυπτο και την Ιταλία. Στην ουσία η ελληνική κυβέρνηση έτσι ανοίγει το δρόμο για μερική επήρεια των ελληνικών νησιών, πολιτική που προφανώς διευκολύνει την τουρκική αστική τάξη και κυβέρνηση στις δικές τις αμφισβητήσεις και διεκδικήσεις, αντίθετα από ότι πανηγυρίζει η κυβέρνηση για αυτές τις συμφωνίες.

Οι σχέσεις των δύο χωρών περιπλέκονται από τον ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, για το ποια θα αναδειχθεί σε "κόμβο" ενέργειας και διαμετακομιστικό "κέντρο". Πρόκειται για μέρος της συνολικότερης σύγκρουσης ανάμεσα σε αστικές τάξεις, μονοπώλια και ιμπεριαλιστικές συμμαχίες, που ήδη έχει αιματοκυλήσει τους λαούς της Συρίας, της Λιβύης, περιλαμβάνον την καταστροφή στο λιμάνι της Βηρυτού, τις πρόσφατες εξελίξεις στην Λευκορωσία κ.σ

Η αστική τάξη της Τουρκίας διαπραγματεύεται την παραμονή της στο NATO και αντίστοιχα το NATO και η ΕΕ κάνουν πλάτες στην Τουρκία και στις διεκδικήσεις της για να την κρατήσουν μακριά από τη Ρωσία και τη Κίνα τις καπιταλιστικές δυνάμεις δηλαδή που αμφισβητούν πολύ γερά πλέον την πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ και της ΕΕ στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα

Το δίλλημα λοιπόν που θέτουν στο λαό μας ή πόλεμος με την Τουρκία η συνεκμετάλλευση στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο είναι κάλπικο. Ένα θερμό επεισόδιο όπως φαίνεται είναι το υπόβαθρο για έναν οδυνηρό και απaráδεκτο συμβιβασμό με συνεκμετάλλευση στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο, στα πλαίσια των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών και του "διαλόγου" που εποπτεύουν οι ΗΠΑ, το NATO, η ΕΕ και από την άλλη η συνδιαχείριση και υποχώρηση στα κυριαρχικά δικαιώματα δεν οδηγεί στην ειρήνη αλλά ανοίγει το δρόμο και για άλλες διεκδικήσεις και συγκρούσεις.

Η συμμετοχή της Ελλάδας στους σχεδιασμούς του NATO - ΗΠΑ για να διασφαλιστούν τα κέρδη των εγχώριων μονοπωλίων είναι που έχουν μετατρέψει τη χώρα με ευθύνη του ΣΥΡΙΖΑ, της ΝΔ και των άλλων αστικών κομμάτων σε μια απέραντη βάση του NATO, έχει μπλέξει το λαό στο επικίνδυνο κουβάρι των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και αντιθέσεων, έχει βάλει τη χώρα και το λαό στο μάτι του κυκλώνα.

Ο λαός δεν μπορεί να μείνει παθητικά αμέτοχος μπροστά σε αυτή την επικίνδυνη κατάσταση, Το δρόμο και την κατεύθυνση του αγώνα στο μέτωπο ειδικά των ελληνοτουρκικών σχέσεων δίνει η διεθνιστική στάση των κομμάτων μας του ΚΚΕ και του ΚΚ Τουρκίας με την κοινή ανακοίνωση που για μία ακόμη φορά διακηρύσσουμε πως οι λαοί της Τουρκίας και της Ελλάδας δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους. Έχουν συμφέρον να διεκδικήσουν να ζούνε ειρηνικά και να παλεύουν για το δικό τους μέλλον, κόντρα στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, στα καπιταλιστικά κέρδη, που οδηγούν σε εντάσεις, ακόμα και σε πολεμική σύγκρουση. Για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο και την ικανοποίηση των σύγχρονων λαϊκών αναγκών, το «ξεριζώμα» εκείνων των αιτιών που οδηγούν τους λαούς στην «κρεατομηχανή» του ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Η πραγματική εγγύηση για τη συνεργασία και την αδελφοσύνη μεταξύ των λαών, είναι όταν οι εργαζόμενοι λαοί πάρουν την εξουσία τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Τουρκία,

Παλεύουμε από κοινού:

Ενάντια σε θερμό επεισόδιο και πολεμική εμπλοκή

Ενάντια στις παραβιάσεις των συνόρων και στην αμφισβήτηση των διεθνών Συνθηκών που έχουν καθορίσει τα σύνορα στην περιοχή

Για τη μη αλλαγή των συνόρων και των Συνθηκών που τα καθορίζουν

Ενάντια στις υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες των δύο χωρών, που δημιουργούν υπόβαθρο πολεμικής αναμέτρησης.

Ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους.

Ενάντια στους ανταγωνισμούς για την εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων του Αιγαίου από τα μονοπώλια και στα σχέδια για “συνεκμετάλλευση”

Ενάντια στην εμπλοκή των δύο χωρών στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς, για την επιστροφή των στρατιωτικών δυνάμεων από ΝΑΤΟικές και άλλες ιμπεριαλιστικές αποστολές εκτός συνόρων.

Παλεύουμε για την αποδέσμευση των χωρών μας από τις ιμπεριαλιστικές ενώσεις του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, για να διώξουμε τις αμερικανικές και ΝΑΤΟικές βάσεις από τις χώρες μας.

Το βάθεμα της εκμετάλλευσης του λαού, η όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή της χώρας σε επικίνδυνες εξελίξεις, η θυσία της ίδιας της υγείας του λαού στο βωμό του κέρδους αποτελούν κομμάτια του πάζλ της καπιταλιστικής σαπίλας. Ενός συστήματος που δεν αφήνει κανένα να ανασάνει και έχει να επιδείξει μόνο βία και καταστολή, ρατσισμό, φτώχεια και πολέμους. Απέναντι στους λαούς και στους αγώνες τους θωρακίζεται ακόμη πιο σκληρά, με μέτρα κατάργησης των απεργιών, των διαδηλώσεων, με αντιτρομοκρατικούς νόμους, μαζικό φακέλωμα., αύξηση της καταστολής. Όλα αυτά όμως αποτελούν και απόδειξη της αδυναμίας αυτού του συστήματος. Αδυναμία στο να συνεχίζουν να πείθουν το λαό και τη νεολαία να υπηρετούν συνειδητά την καπιταλιστική εκμετάλλευση και επιχειρηματικότητα ως το μόνο τρόπο ζωής. Φέρνει στο προσκήνιο τη δύναμη του οργανωμένου αγώνα.

Η συμπόρευση με το ΚΚΕ ο καθημερινός αγώνας ενάντια στα αντιλαϊκά μέτρα, για την κατάκτηση δικαιωμάτων, την προστασία της υγείας, για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών μπορεί να στεφθεί με επιτυχία όταν βάζουμε απέναντι τον πραγματικό εχθρό την αστική τάξη, το κράτος, όταν αμφισβητεί την καπιταλιστική ιδιοκτησία. Όταν ο αγώνας ανοίγει δρόμο για το σοσιαλισμό.

Καμία αναμονή, καμία υποταγή. Ο ΔΣΕ έσωσε τα παιδιά του και το μέλλον τους. Έσωσε την τιμή του ΚΚΕΣήμερα είναι η σειρά μας. Στο δίλημμα υποταγή ή αντεπίθεση απαντάμε το δεύτερο. Ψηλά τη σημαία του αγώνα σύντροφοι Ψηλά τη σημαία της επανάστασης. Διδασκόμαστε και εμπνεόμαστε από τον ηρωικό ΔΣΕ. Όπλα μας η επαναστατική στρατηγική του ΚΚΕ, η συνεχή προσπάθεια μελέτης και αφομοίωσης της ιστορικής πείρας, οι ίδιοι οι σύντροφοί μας και η επαναστατική αισιοδοξία ότι μπορούμε και θα νικήσουμε.
